

De eigenwijze gravin

Sophie Irwin bij Boekerij:

Lady Kitty's fortuinlijke zoektocht
De eigenwijze gravin

Sophie Irwin

De eigenwijze gravin

Als jonge weduwe heeft lady Eliza Balfour
totaal geen behoefte aan een schandaal dat haar fortuin
in gevaar zou kunnen brengen

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-225-9946-4

ISBN 978-94-023-2176-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Lady's Guide to Scandal*

Vertaling: Titia Ram

Omslagbeeld: © DPS design & prepress studio / Arcangel

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Irwin Editorial Limited

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Freya
(de sterke drank in onze cocktails)

Als kind was ze tot behoedzaamheid gedwongen, de romantiek ontdekte ze naarmate ze ouder werd – het natuurlijke vervolg op een onnatuurlijk begin.

Overreding en overtuiging, Jane Austen

1

Harefield Hall, 1819

‘Kom, Eliza. Eén traantje kun je toch wel plengen?’ fluisterde mevrouw Balfour tegen haar dochter. ‘Dat wordt van de weduwe verwacht!’

Eliza knikte, hoewel haar ogen kurkdroog bleven. Hoeveel jaren ze ook de rol van gehoorzame dochter en plichtsgetrouwe echtgenote had gespeeld, huilen op commando lukte haar nog steeds niet.

‘En vergeet niet dat we vandaag mogelijk in een strijd verwikkeld zullen raken,’ snibde mevrouw Balfour, waarbij ze een betekenisvolle blik door de bibliotheek heen wierp naar de plek waar de familie van wijlen de graaf van Somerset zat. Negen maanden na de uitvaart waren ze nu allemaal weer bij elkaar in Harefield Hall voor het voorlezen van het testament, en afgaand op de ijzige blikken die hun kant op werden geworpen, was mevrouw Balfour niet de enige die zich op een gevecht voorbereidde.

‘Eliza’s weduwepensioen is vastgesteld in de huwelijksvoorwaarden: vijfhonderd pond per jaar,’ verzekerde meneer Balfour zijn vrouw er fluisterend van. ‘Somerset heeft geen enkele reden om dat te betwisten. Het is het kleinste deel van de nalatenschap.’

Hij sprak verbitterd, want hij, noch mevrouw Balfour kon zich er geheel bij neerleggen dat de leefomstandigheden van Eliza zo drastisch zouden wijzigen. Tien jaar daarvoor was het huwelijk tussen de timide, zeventienjarige juffrouw Eliza Balfour met de strenge graaf Somerset – vijfentwintig jaar ouder dan zij – de ver-

bintenis van het jaar geweest en had de familie Balfour er vele vruchten van geplukt. Nog geen jaar na het huwelijk was hun oudste zoon met een rijke erfgename gehuwd, was hun tweede tot kapitein in de tiende divisie van de infanterie benoemd en was Balfour House volledig opnieuw gestoffeerd in fluweel.

Maar niemand had verwacht dat de graaf, met zijn sterke constitutie, het voorgaande voorjaar zo snel aan longontsteking zou bezwijken. En nu, als weduwe op haar zevenentwintigste en zonder kind om de titel aan over te dragen, was de positie van Eliza ineens veel minder benijdenswaardig. Vijfhonderd pond per jaar... Je kon van veel minder rondkomen, en velen deden dat ook, maar wat dit betreft was Eliza het met haar vader eens. Tien jaar huwelijk met een man die zijn paarden meer affectie had getoond dan zijn vrouw, tien jaar van afzondering in het koude, grimmige Harefield Hall, tien jaar van snakken naar het leven dat ze had kunnen hebben, als haar omstandigheden nou maar een beetje anders waren geweest... Gezien wat Eliza – of eigenlijk wie – ze had moeten opgeven, voelde vijfhonderd pond als een aalmoes.

‘Als ze hem nou maar een zoon had geschonken...’ beklagde meneer Balfour zich, minstens voor de vijfde keer.

‘Dat heeft ze geprobeerd!’ haalde mevrouw Balfour naar haar echtgenoot uit.

Eliza beet hard op haar tong. Te hard. Juffrouw Margaret Balfour – haar nicht – kneep onder de tafel in haar hand op het moment dat de klok half een sloeg. Ze zaten al een half uur te wachten op de nieuwe graaf, wiens aanwezigheid vereist was voor het voorlezen van het testament. Eliza’s maag kromp samen. Hij zou nu toch wel snel komen?

‘Schandelijk,’ mompelde mevrouw Balfour, haar gezicht nog steeds verstard in een geveinsde glimlach. ‘We wachten al negen maanden en dan is hij vandaag ook nog te laat. Vind jij het ook niet schandelijk, Eliza?’

‘Ja, mama,’ zei Eliza automatisch. Het was altijd het gemakkelijkst om in te stemmen, hoewel het onnatuurlijk lange uitstel eerlijk gezegd aan de oude graaf te wijten was, niet aan de nieuwe. Aangezien de oude graaf had bepaald dat het testament pas diende te worden voorgelezen als iedereen die erin werd genoemd bij elkaar was. Aangezien de nieuwe graaf van Somerset, kapitein Courtenay – een neefje van Eliza’s echtgenoot en voormalig erfgenaam in afwachting – in West-Indië was gestationeerd toen zijn oom de voorgaande april was heengegaan en er in 1818 onverwachts nauwelijks wind was geweest om te kunnen zeilen, was zijn uitgestelde terugkeer begrijpelijk. Een kwelling, maar begrijpelijk.

De aanwezigen in de bibliotheek hadden al vele maanden gewacht en het feit dat de graaf zo laat was, eiste zijn tol: de hooggeboren mevrouw Courtenay (schoonzus van de oude graaf en moeder van de nieuwe) zat met haar blik op de deur gefixeerd. Haar dochter, lady Selwyn, zat ongeduldig met haar vingers te tikken, terwijl lord Selwyn probeerde zijn eigen zenuwen in toom te houden door de aanwezigen te vergasten op een reeks verhalen over zijn superioriteit.

‘En toen zei ik tegen hem: “Byron, kerel, je móét dat ding eenvoudigweg schrijven!”’

Naast hem, midden in de ruimte, bladerde de notaris van de familie Somerset, meneer Walcot, met een getergde glimlach op zijn gezicht door zijn paperassen. Iedereen was ongeduldig, maar van iedereen moest Eliza toch degene zijn die dat het meest was. Ze had het gevoel dat haar zenuwen bij elke tik van de staande klok nieuwe, gevaarlijke hoogten bereikten. Na tien jaar – tien lange jaren – zou ze hem vandaag terugzien, en het voelde onwerkelijk.

Misschien verzuimt hij wel te komen. Een leven van teleurstellingen had haar de deugd geleerd zich altijd op het ergste voor te bereiden. Misschien had hij zich in de datum vergist, of mis-

schien was zijn koets wel verongelukt, of misschien had hij besloten dat hij toch liever terugging naar West-Indië dan dat hij haar wilde zien. Het verraste haar dat hij te laat was; vroeger was hij altijd uitermate punctueel geweest. Of eigenlijk was de man die Eliza ooit had gekend altijd punctueel. Misschien was hij veranderd.

Uiteindelijk, toen de klok kwart voor sloeg, ging de deur echter toch open.

‘De hooggeboren graaf van Somerset,’ kondigde Perkins, de butler, aan.

‘Mijn oprechte verontschuldigen dat ik zo laat ben,’ zei de nieuwe graaf van Somerset terwijl hij binnen kwam lopen. ‘De wegen zijn gevaarlijk glad vanwege de regen...’

Eliza reageerde direct. Haar hartslag versnelde, haar ademhaling werd moeizaam, haar maag kromp ineen, en ze stond op, niet uit beleefdheid, maar omdat de golf van herkenning die door haar heen ging zo sterk was dat ze niet anders kon. Al die maanden dat ze zich dit moment had voorgesteld – en nu voelde ze zich alles behalve voorbereid.

‘Oliver, lieveling!’ Mevrouw Courtenay snelde naar haar zoon, haar ogen stralend, lady Selwyn haar op de voet volgend, en Somerset omhelsde na elkaar zijn moeder en zus. Mevrouw Balfour klikte afwijzend met haar tong om deze overtreding van de etiquette – die voorschreef dat hij Eliza als eerste begroette – maar Eliza vond het niet erg. Hij leek in veel opzichten onveranderd. Hij was nog steeds heel lang, zijn haar was nog steeds heel blond, zijn ogen waren nog steeds hetzelfde koele grijs als die van de rest van zijn familie, en hij had nog steeds dezelfde kalme, zelfverzekerde uitstraling. Een van de effecten van tien jaar in de marine was echter dat hij nu brede schouders had terwijl hij die als jonge man niet had gehad, en dat zijn huid door de zon een stuk donkerder was gekleurd. Het stond hem goed. Het stond hem vreselijk goed.

Somerset liet de hand van zijn zus los en wendde zich tot Eliza. Ze was zich er ineens pijnlijk van bewust dat de jaren haar lang niet zo gunstig gezind waren geweest. Met haar kleine gestalte, bruine haar en ongewoon grote en donkere ogen had ze altijd op een geschrokken nachtdier geleken, maar nu vreesde ze – in haar zwarte rouwkleiding en met een lichaam dat was vermagerd en vermoeid door de onzekerheid van de voorgaande maanden – dat ze eruitzag als een rat.

‘Lady Somerset,’ zei hij, en hij maakte een buiging.

Zijn stem was ook nog hetzelfde.

‘Lord Somerset,’ zei Eliza. Ze voelde haar vingers beven en maakte een onvaste reverentie en zette zich schrap om hem aan te kijken. Wat zou ze in zijn ogen zien, misschien woede? Verwijten? Op warmte durfde ze niet te hopen. Die verdiende ze niet. Ze rechtten op hetzelfde moment hun rug en nu, eindelijk, kruisten hun blikken. Toen ze in zijn ogen keek, zag ze... niets.

‘Mijn oprechte condoleance met uw verlies,’ zei hij. Zijn woorden waren beleefd, zijn toon was neutraal. Zijn gezichtsuitdrukking kon enkel worden omschreven als beleefd.

‘D-Dank u,’ zei Eliza. ‘Ik hoop dat u een aangename reis hebt gehad?’

De beleefdheden rolden van Eliza’s tong zonder dat ze erbij nadacht, wat maar goed was ook, aangezien ze op dat moment niet in staat was om ergens over na te denken.

‘Zo aangenaam als mogelijk gezien de weersomstandigheden,’ zei hij. Er was geen bewijs, in zijn houding, gedrag of toon, waaruit bleek dat hij eenzelfde tumult als Eliza in zijn gemoed ervoer. Hij zag eruit of het hem niets deed dat hij haar zag. Alsof ze elkaar nog nooit eerder hadden gezien.

Alsof hij haar niet, ooit, ten huwelijk had gevraagd.

‘Ja...’ hoorde Eliza zichzelf zeggen, alsof ze zichzelf van grote afstand aanschouwde. ‘De regen was... vreselijk.’

‘Inderdaad,’ stemde hij glimlachend met haar in, maar het was een glimlach die hij haar nooit eerder had toegeworpen. Beleefd. Formeel. Onoprecht.

‘Wat goed je te zien, kerel, wat goed je te zien.’ Selwyn kwam met uitgestrekte hand op hem af lopen, en Somerset nam hem aan met een plotsklaps warme glimlach. Hij liep naar het midden van de kamer, weg van de familie Balfour, en liet Eliza achter.

Was dat alles? Na al die jaren dat ze elkaar niet hadden gezien – al die tijd dat Eliza zich had afgevraagd waar hij was, of hij gelukkig was, waarin ze alle herinneringen aan hun tijd samen keer op keer had opgehaald, na alle uren dat ze spijt had gehad dat al die gebeurtenissen ertoe hadden geleid dat ze uit elkaar waren gedreven – was dit de reünie? Een korte uitwisseling van clichés?

Eliza huiverde. De kille januarilucht was de hele ochtend al verkleumend geweest – het dictaat van wijlen haar echtgenoot dat de openhaarden pas na zonsondergang mochten worden aangemaakt werd nog steeds nageleefd – maar Eliza had nu het gevoel dat het vroom in de ruimte. Een heel decennium hadden ze letterlijk oceanen van elkaar verwijderd geleefd en toch had Oliver – Somerset – nog nooit zo ver weg gevoeld als op dit moment.

‘Zullen we dan maar beginnen?’ stelde Selwyn voor. Zelfs voordat Selwyn was getrouwd met het nichtje van wijlen de graaf waren de twee mannen goede vrienden geweest, aangezien hun grond aan elkaar grensde, maar om precies die reden was hun relatie ook altijd temperamentvol geweest. Hun laatste zakelijke bijeenkomst voordat de oude graaf was gestorven was zelfs uitgelopen op een ruzie waarin beiden zo tekeer waren gegaan dat de hele huishouding het had meegekregen. Gezien de gretigheid in zijn ogen verwachtte hij vandaag echter een aanzienlijke erfenis.

Meneer Walcot spreidde de papierwinkel voor zich uit, en de families Balfour, Selwyn en Courtenay keken vanuit hun posities in verschillende hoeken van de kamer wolfachtig en hongerig toe. Je zou er een prachtig schilderij van kunnen maken. Een kleurrijk olieverfschilderij, bedacht Eliza. Haar vingers bewogen alsof ze een penseel vastpakte.

‘Dit is de uiterste wilsbeschikking van Julius Edward Courtenay, tiende graaf van Somerset...’

Eliza’s aandacht verslaptte terwijl meneer Walcot de vele manieren opsomde waarop de nieuwe graaf heel, heel rijk zou worden. Mevrouw Courtenay begon zo te zien bijna te huilen van geluk, en lady Selwyn probeerde een grijns te onderdrukken, maar Somerset fronste zijn voorhoofd. Beangstigde de omvang van de buit hem, was hij erdoor verrast? Dat had niet gehoeven. Niettegenstaande de sobere leefgewoontes van wijlen de graaf was Harefield Hall nog steeds een ware toonzaal van de overvloedige rijkdom van de familie: van de muren vol hoorns, huiden en andere jachttrofeeën tot de verfijnde porseleinen theeserwiezen, van de parade van Perzische helmen en Indiase zwaarden langs de brede trappen, tot de olieverfschilderijen van de suikerrietplantages die ze ooit had bezeten, stelde Harefield zijn buit vol trots tentoon. En binnen de tijd die het kostte om een paar korte zinnen voor te lezen, was de nieuwe Somerset eigenaar van dit alles. Hij was nu een van de rijkste en meest begerenswaardige mannen van Engeland, alsook een van de meest begerenswaardige vrijgezellen. Vanaf dit moment zouden alle ongehuwde vrouwen in Engeland zich aan zijn voeten werpen.

Terwijl Eliza... na vandaag op Harefield zou blijven om er als de gastvrouw van de nieuwe graaf te fungeren tot hij zou trouwen, en daarna óf naar Dower House aan de rand van het landgoed zou verhuizen óf zou terugkeren naar haar ouderlijk huis. Geen van die mogelijkheden was erg aantrekkelijk. Teruggaan naar Balfour en er opnieuw onder het wakend oog van haar

ouders leven zou afgrijselijk zijn, maar hier blijven, in de nabijheid van een man die overduidelijk niets voor haar voelde terwijl zij tien jaar lang naar hem had gesmacht? Dat zou een marteling zijn.

‘Aan Eliza Eunice Courtenay, de hooggeboren gravin van Somerset...’

Zelfs het horen van haar naam maakte niet dat het Eliza lukte zich te concentreren op wat er werd gezegd, maar uit de manier waarop meneer Balfour achteroverleunde in zijn stoel en zijn snor ontspande bleek duidelijk dat alles wat meneer Walcot zei in lijn lag met de huwelijksvoorwaarden. Haar toekomst – zoals die er nu uitzag – was veiliggesteld. Ze zag jaren en jaren van een grijs en oninteressant leven voor zich.

‘En daarnaast, gezien hoe gehoorzaam en plichtsgetrouw ze was...’

Wat deprimerend om met dergelijke woorden te worden omschreven, woorden waarmee je een trouwe hond zou omschrijven, maar haar moeder veerde op, haar ogen kregen een gretige sprankeling en ze was duidelijk hoopvol dat de oude lord Eliza iets bijzonders had nagelaten – misschien een kostbaar juweel uit zijn collectie.

‘... en onder voorwaarde dat ze de naam Somerset niet te schande maakt...’

Wat typerend, dat hij een moraliteitsclausule verbond aan welk kleinood hij ook dacht dat passend zou zijn – gierig tot aan zijn dood.

‘Mijn landgoederen bij Chepstow, Chawley en Highbridge, voor haar onbetwistbare gebruik.’

Eliza’s geest werd ineens alert. Wát had meneer Walcot net gezegd?

Het werd in de ruimte, die tot dan toe muisstil was geweest, ineens rumoerig.

‘Kun je dat laatste even herhalen, Walcot? Ik heb het vast ver-

keerd begrepen,' bulderde Selwyn terwijl hij op de notaris af beende.

'Ja, meneer Walcot, dat kan niet kloppen!' De stem van mevrouw Courtenay klonk hoog en schrill terwijl ze uit haar stoel opstond. Meneer Balfour stond ook op, met uitgestrekte hand, alsof hij eiste het document zelf te lezen.

'Aan Eliza Eunice Courtenay,' herhaalde meneer Walcot gezellig, 'gezien hoe gehoorzaam en plichtsgetrouw ze was, en onder voorwaarde dat ze de naam Somerset niet te schande maakt, laat ik mijn landgoederen bij Chepstow, Chawley en Highbridge na voor haar onbetwistbare gebruik.'

'Belachelijk!' Selwyn stond het niet toe. 'Julius zou die landgoederen aan onze jongste zoon, Tarquin, nalaten.'

'Dat heeft hij ook tegen mij gezegd,' zei lady Selwyn met klem. 'Dat heeft hij me beloofd.'

'Als ik het goed heb, is het weduwepensioen van lady Somerset vastgesteld in de huwelijkse voorwaarden, toch?' voegde mevrouw Courtenay toe. 'Daarin wordt dit niet genoemd!'

'Al het land van de familie Somerset hoort toch bij de titel?' zei Margaret, in verwarring, maar mevrouw Balfour maande haar luidruchtig tot stilte.

'Als dit de uiterste wilsbeschikking van de graaf is, als het in zijn testament staat, kan niemand dat aanvechten,' kondigde meneer Balfour aan de kamer in het algemeen aan.

Iedereen leek volledig te zijn vergeten dat Eliza er ook was.

'De landgoederen bij Chepstow, Chawley en Highbridge zijn door de graaf geërfd via de familielijn van zijn moeder, en daarom was hij volledig vrij ermee te doen wat hij maar wilde,' zei meneer Walcot onbewogen.

'Belachelijk!' zei Selwyn nogmaals. 'Dit kan niet het juiste document zijn!'

'Ik verzeker u ervan dat het dat wel is,' zei meneer Walcot.

'En ik zeg dat het het verkeerde is!' riep Selwyn verhit, al zijn

geveinsde jovialiteit nu verdwenen. ‘Ik heb het gezien en het was voor Tarquin, dat heb ik zelf gezien!’

‘Dat was inderdaad zo,’ stemde meneer Walcot met hem in. ‘Maar wijlen de graaf heeft me twee weken voor zijn dood geïnstrueerd het te wijzigen.’

Het paars aangelopen gezicht van Selwyn trok nu wit weg.

‘Jullie ruzie,’ fluisterde lady Selwyn.

‘We hadden het over een lening... Het was een zakelijk gesprek,’ zei Selwyn. ‘Het kan niet dat hij... Hij zou nooit...’

Aha, dus dáár was die ruzie over gegaan: Selwyn had om een lening gevraagd. Eliza zou hem hebben kunnen waarschuwen niet zo dom te doen. Hij moest wanhopig zijn geweest, aangezien hij toch wist dat de onverbeterlijk gierige en extreem trotse graaf vragen naar zijn geld als het hoogtepunt van onbeschaamtheid beschouwde.

‘Ik kan u ervan verzekeren dat wijlen de graaf hierover – als ook over alle andere details – uitermate duidelijk was,’ zei meneer Walcot rustig. ‘De landgoederen gaan naar lady Somerset.’

Selwyn richtte zich nu tot Eliza.

‘Met welke woorden heb je hem vergiftigd?’ vroeg hij bits.

‘Hoe dúrft u...’ Meneer Balfour zwol op van verontwaardiging.

‘Selwyn!’ Somersets stem was kil en gebiedend, en Selwyn deed een stap bij Eliza vandaan.

‘Mijn excuses... Ik bedoelde het niet zo... Een... spijtige afdwaling van mijn manieren...’

Lady Selwyn liet zich niet zomaar terugfluiten. ‘Hoe zit het met die moraliteitsclausule? Heeft mijn oom die uitgewerkt? Heeft hij concreet gemaakt welk gedrag hij ermee bedoelde?’

‘Ik zie niet in hoe dat relevant is,’ zei mevrouw Balfour, ‘aangezien mijn dochter een onberispelijke reputatie geniet.’

‘Gezien het feit dat mijn oom het gepast achtte om de clausule in zijn testament op te nemen, lijkt het me uiterst relevant, mevrouw Balfour,’ zei lady Selwyn venijnig.

‘We bedoelen het niet beledigend,’ kwam mevrouw Courtenay tussenbeide. ‘Lady Somerset weet dat we zeer op haar zijn gesteld.’

Daar wist lady Somerset helemaal niets van.

‘Het enige wat wijlen de graaf heeft gespecificeerd is dat het aan de elfde graaf van Somerset is – en aan niemand anders – om de clauseule te interpreteren,’ zei meneer Walcot.

Selwyn, lady Selwyn en mevrouw Courtenay deden allemaal hun mond open om iets tegen te werpen, maar daar stak Somerset een stokje voor.

‘Als dat de wens van mijn oom was, voel ik geen enkele behoefte daar tegenin te gaan,’ zei Somerset gedecideerd.

‘Uiteraard, uiteraard.’ Selwyn had wat van zijn vriendelijkheid herwonnen. ‘Maar, mijn beste jongen, het lijkt me desalniettemin gepast om te bespreken wat voor gedrag valt onder...’

‘Daar ben ik het niet mee eens,’ zei Somerset. Hij sprak rustig en vol zelfvertrouwen en leek in het geheel niet onder de indruk van de razende blikken van zijn familie. ‘En tenzij lady Somerset extreem is veranderd sinds ik voor het laatst voet op Engels grondgebied heb gezet, is ze niet in staat iemand ook maar enigszins te froisseren.’

Eliza staaarde naar de grond; ze voelde haar wangen rood worden. In het verleden, hoewel ze Somersets vertrouwen in haar had bewonderd, had hij zich beklaagd over precies die eigenschap.

‘Inderdaad,’ stemde mevrouw Balfour tevreden met hem in.

‘Maar gezien de ongebruikelijke aard van de clauseule,’ vervolgde Somerset, ‘denk ik dat het bestaan ervan onder ons moet blijven. Niemand wil per slot van rekening dat er wordt geroddeld.’

Iedereen in de kamer knikte: de familie Balfour met enthousiasme, de familie Selwyn met tegenzin, en mevrouw Selwyn zag eruit of ze alweer op het punt stond in huilen uit te barsten.

Er viel een lange, lange stilte.

‘Hoeveel inkomsten brengen de landgoederen op jaarbasis in?’ vroeg Selwyn.

Meneer Walcot keek in zijn aantekeningen.

‘Gemiddeld genomen,’ zei hij, ‘leveren ze een inkomen van ruim negenduizend pond op. Samen met het weduwepensioen komt dat uit op tienduizend pond per jaar.’

Tienduizend pond per jaar.

Tiendúizend pond per jaar. Tienduizend pond. Elk jaar. Ze was rijk.

Ze was schathemeltjeriek.

Rijker dan lady Oxford of lady Pelham, die gevierde erfgenames, de koninginnen van hun respectievelijke Seizoenen; rijker dan heel wat lords in Whitehall. Kon het heus waar zijn? Haar echtgenoot had nooit enige aanleiding gegeven te denken dat Eliza ooit iets anders dan een constante teleurstelling voor hem was geweest. In alle opzichten inferieur aan zijn eerste echtgenote, en net zomin in staat hem een zoon te schenken. Maar toch had zijn wrevel – zijn ongenoegen over het gedrag van Selwyn – er nu toe geleid dat hij Eliza een generositeit toonde die hij gedurende zijn leven nooit kenbaar had gemaakt. Tienduizend pond per jaar. Hij had een steenrijke vrouw van Eliza gemaakt.

Eliza had het gevoel dat de draad van haar normaliteit net was doorgeknipt en dat ze in zeer hoge vaart aan het weg tolleren was. Ze zou niet kunnen hebben naverteld wat er verder nog tijdens de bijeenkomst werd gezegd, en ze registreerde alleen het einde, toen iedereen opstond en zij mechanisch deed wat de anderen deden. Het refrein van ‘tienduizend pond per jaar’ bleef door haar hoofd gaan als een weerklinkende echo die haar ervan weerhield aan iets anders te denken.

‘Tienduizend pond!’ fluisterde Margaret opgetogen in haar oor toen ze naar buiten liepen. ‘Weet je wat dat betekent?’

Eliza bewoog haar hoofd, maar ze wist niet of ze knikte of het schudde.

‘Dit gaat álles veranderen, Eliza!’

2

De volgende middag stond Eliza op het bordes van Harefield om afscheid van haar gasten te nemen. Alleen Margaret, die sinds de dood van de graaf haar metgezel was geweest en dat nog twee weken zou blijven, vertrok niet, en Eliza kon niet wachten tot Harefield weer van hen zou zijn. Eliza hoorde haar ouders voordat ze hen zag, meneer Balfour opdrachten naar de lakeien blaf-fend, mevrouw Balfour de dienststers terechtwijzend, en toen ze door de eikenhouten voordeuren aan kwamen lopen, haalde ze diep adem.

‘Je kunt het,’ fluisterde Margaret in haar oor. Het was sinds het voorlezen van het testament overduidelijk dat meneer Balfour het volkomen vanzelfsprekend vond dat hij de touwtjes van de portemonnee met daarin Eliza’s fortuin in handen zou hebben. Dit was Eliza’s laatste kans haar ouders van dat idee af te brengen.

‘Dan zien we je over een paar weken,’ zei mevrouw Balfour.

‘We moeten gaan, de wegen worden er alleen maar slechter op,’ instrueerde meneer Balfour.

‘Ik vroeg me af of...’ begon Eliza voorzichtig.

‘Tegen die tijd zullen de dringendste financiële zaken allemaal zijn geregeld,’ zei mevrouw Balfour. ‘Toch, echtgenoot?’

‘Ja, ik heb meneer Walcot al gesproken.’

Het was het meest liefdevolle afscheid dat meneer Balfour kon opbrengen, en hij knikte kort naar Eliza, waarna hij de trap af verdween en Eliza achterliet bij haar moeder – haar afschrik-wekkendste tegenstander.

‘Ik dacht dat ik misschien...’ zei Eliza.

‘Het lijkt ons het beste als Hectors zoon je erfgenaam wordt,’ zei mevrouw Balfour monter.

Hector was Eliza’s jongste broertje.

‘Ik weet niet of...’

‘Rupert zou er het meest profijt van hebben,’ viel haar moeder haar in de rede.

Van alle zelfingenomen wezels die Hector had voortgebracht, was Rupert de ergste.

‘Ik denk dat mijn voorkeur zou uitgaan naar...’

‘Meneer Balfour zorgt dat de papieren klaarliggen als je thuiskomt.’ Mevrouw Balfour klopte op een soort afrondende manier op Eliza’s wang.

Het is niet van u, zou Eliza tegen haar moeder kunnen zeggen, als ze dapperder zou zijn. ‘Het is niet aan u om mijn fortuin uit te geven, of iets toe te wijzen of organiseren zonder dat ik er zeggenschap over heb.

‘Ja, mama,’ verzuchtte Eliza verslagen.

‘Mooi, dan is dat geregeld. Dag, we zien je snel weer. En vergeet niet dat je nog steeds de gravin bent, liefje: je mag je niet door de familie Selwyn laten koeioneren.’

De ironie van dergelijk advies uit de mond van mevrouw Balfour ontging Eliza niet – en Margaret ook niet, die met moeite een grimlach onderdrukte – en nu ze haar laatste instructies had gegeven, vertrok mevrouw Balfour.

‘Ik weet dat ze jouw moeder en mijn tante is,’ zei Margaret tegen Eliza terwijl ze toekeken hoe mevrouw Balfour in de koets klom. ‘Maar als ik haar gevaarlijk dicht op de rand van een klif zou zien staan – misschien wanneer ze op het punt zou staan in de oceaan te vallen – zou ik aarzelen of ik zou ingrijpen. Ik zou haar niet duwen, maar ik zou wel degelijk aarzelen.’

In tegenstelling tot Eliza zei Margaret in de regel exact wat ze dacht, op exact het moment dat ze het dacht, een eigenschap die

haar familie als de reden zag dat ze nooit was getrouwd. Eliza bedacht net hoe dankbaar ze was dat mevrouw Balfour hen ondertussen niet meer kon horen toen een zachte kuch maakte dat ze zich beiden omkeerden. Somerset stond in de deuropening, en te zien aan zijn geamuseerde gezichtsuitdrukking had hij de niet zo heel respectvolle opmerking van Margaret gehoord. Eliza liep plaatsvervangend donkerroze aan.

‘Ah,’ zei Margaret, die allesbehalve bezorgd klonk.

‘Ik doe maar alsof ik dat niet heb gehoord,’ zei Somerset glimlachend. In het verleden had hij op vriendschappelijke voet met Margaret gestaan, en zo te zien was hij nog steeds even tolerant ten aanzien van haar onbeleefdheden.

‘Als dat zou kunnen, heel graag,’ zei Margaret.

Somerset begon te grijnzen, zijn lach door zijn reserve brekend als de zon door een wolkendek, en Eliza’s adem stakte – maar toen wendde hij zich tot haar en verdween de warmte even snel als die was gekomen.

‘Uw vader heeft me laten weten dat u van plan bent naar Balfour terug te keren,’ zei hij, en hoewel hij haar recht aankeek, had Eliza het gevoel dat hij dwars door haar heen keek.

Kijk me aan, wilde Eliza naar hem schreeuwen. Ik sta recht voor je neus, kijk me aan!

‘Ja,’ piepte ze in plaats daarvan als een muis, ‘inderdaad.’

Dames schreeuwen niet, ongeacht de omstandigheden.

Somerset knikte en zijn gezichtsuitdrukking verried helemaal niets. Was hij opgelucht? Dat moest wel.

‘Als dat is wat u wilt,’ zei hij.

Dat was het niet. Het was helemaal niet wat ze wenste. Maar wat had ze voor andere keuze?

‘U mag natuurlijk voor de reis een van onze koetsen meenemen,’ vervolgde hij. ‘En als u behoefte aan een bediende hebt...’

‘Wat vriendelijk,’ zei Eliza.

‘Het is niet meer dan vanzelfsprekend,’ zei hij, en hij klonk of hij dat meende. Kon er iets gruwelijker zijn dan deze apathie?

‘Maar toch bedankt,’ hield Eliza aan.

Er viel een stilte.

‘U hoeft me niet te bedanken,’ zei Somerset zacht. ‘Het is slechts mijn plicht als familiehoofd.’

Een opmerking die, dus toch, gruwelijker was dan zijn apathie. *Plicht. Familie.* De woorden brandden in haar ziel.

‘Vaarwel, lieve lady Somerset!’ krakeelde lady Selwyn met geaffecteerde lieflijkheid terwijl ze de deur door kwam zwieren. ‘We kunnen u niet genoeg voor uw gastvrijheid bedanken.’

‘Vaarwel.’ Mevrouw Courtenay, een minder volleerd actrice dan haar dochter, glimlachte niet.

‘En wel zorgen dat u zich gedraagt, hè?’ zei Selwyn, en hij zwaaide met een berispende vinger voor Eliza’s gezicht heen en weer. ‘We willen u natuurlijk niet uw fortuin moeten afpakken, hè?’

‘Selwyn!’ berispte Somerset hem.

‘Lady Somerset weet best dat ik alleen maar een grapje maak.’

‘Natuurlijk weet ze dat,’ stemde lady Selwyn met hem in. Ze keek van Somerset naar Eliza, en haar gezichtsuitdrukking verstarde. ‘Somerset, mag ik je arm even lenen om in de koets te stappen?’

‘Voldoet de arm van je echtgenoot niet, Augusta?’ stelde Somerset goedmoedig voor. ‘Ik wil nog even iets tegen lady Somerset zeggen.’

Lady Selwyn wierp Eliza een vernietigende blik toe, alsof dat haar schuld was, maar ze trok zich met tegenzin met haar echtgenoot en moeder in de koets terug.

‘Ik ben nog twee weken in de stad,’ zei Somerset tegen Eliza. ‘Aarzel niet te schrijven als we iets voor u kunnen betekenen.’

Eliza knikte.

‘Goedendag, lady Somerset,’ zei hij toen, zijn hoofd over haar hand buigend.